

ВИТОКИ

генеалогічний альманах

ВИПУСК 3

Дніпропетровська обласна універсальна наукова бібліотека
ім. Первоучителів слов'янських Кирила і Мефодія
Краєзнавчий відділ

Дніпропетровська обласна громадська організація
«Дніпровське генеалогічне товариство»

Витоки

Випуск 3

Альманах Дніпровського генеалогічного товариства

Дніпро
2017

Олександр Харлан

До генеалогії катеринославської гілки роду Шошиних

Дніпровські генеалогічні студії перебувають на початковому етапі розвитку. Велика кількість маловідомих родів залишається поки за межами інтересів істориків, очікуючи на свого дослідника. Зацікавленість історією окремих населених пунктів Придніпровського краю іноді відкриває окремі забуті імена людей, які свого часу впливали на політичну, економічну ситуацію в межах регіону. Іноді вдається віднайти імена, що на довгий час були вкарбовані в назви населених пунктів. Не є винятком період падіння Запорозької Січі та початку формування і функціонування нової еліти, яка брала участь у процесах державотворення під прапорами Російської імперії. Велика кількість слобід у цей час отримала нові назви. Заснована ціла низка нових поселень.

У даній роботі об'єктом дослідження є родина дворян Катеринославського намісництва Шошиних, які отримали землі на теренах колишніх Вольностей у межах новостворених Катеринославського (пізніше відійшли до Верхньодніпровського повіту), Новомосковського, Олександрівського та Павлоградського повітів.

Ф. Макаревський – перший із дослідників, хто писав про історію виникнення поселення Шошинівка (Сошинівка¹) [1]. Цей невеличкий населений пункт існував із кінця XVIII ст. по середину 1960-х рр. на правому березі Дніпра в межах сучасного Верхньодніпровського району в північно-східній його частині. Після утворення Дніпродзержинського водосховища більша частина Сошинівки потрапила під затоплення. На сьогодні на мапах регіону такої назви не існує. Ф. Макаревський вказував, що господарем рангової дачі на теренах колишньої Щурівської округи² був Яків Герасимович Шошин. На момент отримання земель у рангову дачу Я. Шошин був підполковником Дніпровського пікінерного полку. Відповідно до умов отримання рангової дачі новий господар створив слободу, залюднив її та назвав на свою честь, збудував у ній церкву (1784 р.)³. Спробуємо дослідити цю особистість і його родину.

¹ У джерелах поч. XX ст. назва населеного пункту вказується вже як Сошиновка.

² Саме на теренах Щурівської округи наприкінці XVIII ст. виникла слобода Шошинівка (пізніше Сошинівка). Щурівська округа займала правий берег Дніпра від території сучасного м. Верхньодніпровська до села Аули Криничанського району Дніпропетровської області. Особливістю даного урочища з кін. XVIII ст. була лісиста місцевість, яка безперервно тягнулася вздовж правобережної частини і мала ширину до 4 км.

³ У 1786 р. у маєтностях при р. Дніпро і р. Мокра Сура існували будинок господаря, церква, млин, пивоварня, солодовня, пасіка, заводи великої рогатої худоби, коней і овець, 6 000 дес. землі, 129 чол. і 98 жін., а також по р. Саксагань пустинь (4 400 дес. придатної та 100 дес. непридатної землі).

Окремі сторінки біографії Я.Г. Шошина віднайдено нами в низці опублікованих праць загального характеру, згідно послужного списку, що зберігався в Генеральному штабі [2, 3, 4, 5]. Яків Герасимович народився в 1744 р. у родині колезького асесора. Походив із дворян. Вступив на військову службу в 1755 р. (в 11 років), у 1762 р. став підпоручником, у 1767 р. – поручником, у 1770 р. – капітаном (у 26 років). Відомо, що він був учасником російсько-турецьких воєн. Перебуваючи в 2-му гренадерському полку в 1770 р. отримав поранення. Не дочекавшись одужання, Я. Шошин випросив дозвіл взяти участь у штурмі фортеці Бендери, під час якого одним із перших зайшов на міський вал, за що отримав орден Георгія IV ступеню¹ і чин секунд-майора [6, с. 186].

У 1771 р. Шошина призначено командиром Балтінського detaшементу, з яким він був під Очаковом. У 1772 р. його відправлено до Криму і призначено начальником Ялтинського посту, а потім його відрядили до новоприбулого тоді до Криму генерал-лейтенанта Щербініна², в почесі якого Шошин перебував до 1774 р. У цьому ж році Яків перебував на Кубані³. Шошин брав участь у багатьох комісіях, влаштованих під час переговорів із татарами. В 1776–1777 рр. він значиться як обер-провіантмейстер, секунд-майор у складі Новоросійської прикордонної комісії з польським Брацлавським воєводством. У 1777 р. отримав чин прем'єр-майора, а в 1778 р. – підполковника. В 1780 р. Я. Шошина призначено командуючим польським прикордонним постом, потім командуючим Угорським гусарським полком.

У 1787 р. Яків Герасимович Шошин отримав чин полковника (43 роки). Під час командування Вологодським мушкетерським полком з 1788 до 1789 р. брав участь у кампанії проти турків, з 1790 р. до початку 1797⁴ р. командував Астраханським гренадерським полком (утворений у 1790 р. внаслідок об'єднання восьми рот Вологодського та двох рот Інгерманландського полків), що брав участь у російсько-турецькій війні 1787–1791 рр., потім у польських кампаніях 1792–1794 рр. У 1791 р. Я. Шошину надано чин бригадира, а 24 листопада 1794 р. – генерала-майора (у віці 50 років).

У 1796 р. разом із генерал-поручником Апраксиним⁵, князем Дашковим⁶ був присутній в останні часи життя Малоросійського генерал-губернатора графа П.О. Румянцева-За-

¹ За даними В.С. Степанова і П.І. Григоровича, Якова Шошина було нагороджено цим орденом під № 486 за кавалерським списком 26.11.1787 р.

² Свдоким Олексійович Щербінін (1728–1783), генерал-аншеф, сенатор, губернатор Слобідсько-Української губернії (1765–1775), перший генерал-губернатор Харківського намісництва у 1780–1783. Генерал-лейтенант Щербінін прибув до Криму як уповноважений для переговорів із татарами.

³ Згідно з рескриптом Катерини II від 19 серпня 1774 р. Свдоким Щербінін відбув на Кубань, аби особисто передати грамоту щодо підписання миру Шагин-Гірею та схилити того до повернення у Крим і обстоювання там проросійських позицій.

⁴ В окремих літературних джерелах вказується 1799 р., однак за іншими у 1797 р. Яків пішов у відставку.

⁵ Апраксін Степан Степанович (1757–1827). 3 грудня 1796 р. Павло I призначив його шефом Астраханського драгунського полку.

⁶ Дашков Павло Михайлович (1763–1807). 3 1796 р. перебував в армії під керівництвом П. Румянцева-Задунайського. В 1798 р. отримав чин генерал-лейтенанта і 14 травня був призначений київським військовим губернатором, інспектором з кавалерії Української дивізії і шефом Київського гренадерського полку. В жовтні того ж року його відсторонили від усіх посад і звільнили з військової служби.

дунайського в його резиденції (садиба в Ташані¹), після смерті генерал-губернатора 8 грудня брав участь в опечатуванні його речей і документів [22, с. 119].

У 1797 р. Якова Шошина звільнено зі служби [7]. Яків Герасимович мав дружину Надію Єреміївну (в дівоцтві Родзянко) – дочку українського поміщика Хорольського повіту, полковника Єремії Степановича Родзянка та його дружини Анастасії Степанівни². Подружжя Шошиних мало двох дітей: Афанасія та Варвару (за іншими даними, Віру).

Тривалий час були невідомі рік і місце, де помер Яків Герасимович [21, с. 369–370]. У літературі останніх років навіть з'явилася нічим не підтверджена інформація «жив і помер у своєму маєтку»³ [9, с. 536]. Однак, вдалося нарешті з'ясувати, що генерал-майор помер далеко від свого маєтку, в місті Умані в 1798 р. (у віці 54 років). Його дружина зверталася до царя про допомогу для перевезення тіла небіжчика додому⁴ [10, с. 362]. Після чого цар Павло писав 9 травня дійсному таємному радникові, генерал-прокурору князю О.Б. Куракіну⁵ про надання дозволу вдові генерал-майора здійснити транспортування померлого. Вірогідно, місію було виконано і поховано генерала у родовому маєтку. Проте, поки що невідомі подробиці смерті, де знаходиться надгробок і місце поховання.

Після смерті Якова Шошина маєтності перейшли вдові з дітьми (Афанасій та Віра (Варвара)). Пізніше їх було поділено між членами родини. На Верхньодніпровщині, за виявленими джерелами, власниками двох частин була вдова та син Афанасій (про частину спадку дочки відомості поки відсутні). Надії Єреміївні дісталася пустинь Савранська Верхньодніпровського повіту. Сину Афанасію Яковичу,⁶ штаб-ротмістру, відійшла слобода Шошинівка з сільцем Лубянкою (Лубянською) Верхньодніпровського повіту [11]. Віра (Варвара) Яківна Шошина одружилася з графом, поручником Георгієм (Єгором) Пилиповичем Подгорічані-Петровичем і жила у маєтку в Кадниці на Харківщині⁷. У подружжя було семеро дітей: Володимир, Олімпіада, Микола, Валеріан (був прапорщиком), Олександр (мав дружину Анну Стокасимову), Надія (одружилася з Василем Самсоновим) і Марія (одружилася з майором Едуардом фон Стель) [18].

¹ Село Київської області Переяслав-Хмельницького району.

² Дана інформація викладена у роботі В. Заруби «Дворяне Екатеринославской губернии», виданій в 2016 р., на с. 536 без будь-яких посилань. Виходячи з численних помилок автора, слід перевірити правильність матеріалу. Див. рецензію: Чабан М. Мої зауваження до нової книги // Січеславщина. Краєзнавчий альманах. Вип. 7.– Дніпро, 2016.– С. 139–156.

³ У праці історика В. Заруби згадуються представники катеринославської гілки Шошиних, однак не вказується жодного посилання на джерела. До того ж, подальші дослідження вказують на хибність частини даних стосовно біографії окремих осіб. Див.: Заруба В.Н. Дворяне Екатеринославской губернии.– Дніпро: «Лира», 2016.

⁴ Автор дякує за надані матеріали дослідникові А. Пивовару (м. Київ) і краєзнавцю В. Дідику (м. Верхньодніпровськ).

⁵ Куракін Олексій Борисович – дійсний таємний радник, генерал-прокурор і кавалер, головний попечитель у головному керівництві Державного допоміжного Банку для дворянства.

⁶ Внесено з усім родом до другої частини Родовідної книги визначенням Катеринославського губернського дворянського зібрання і наказом Герольдії.

⁷ Село Кадниця Богодухівського району Харківської області підпорядковане Крисинській сільській раді. В селі зберігся дерев'яний поміщицький будинок.

Про долю частини маєтку Шошиних, що належала Афанасію, відомо мало. За січень 1825 р. знаходимо інформацію в статті 5 «Про аукціонний продаж маєтків» в розділах «Катеринославське губернське правління» «У Верхньодніпровському Повітовому суді», ім'я штаб-ротмістра Афанасія Шошина, який заборгував Марії Колесниковій дружині відставного майора за борговим листом 1 900 руб. [16, с. 4–5]. У квітні того ж року міститься інформація про несплату штаб-ротмістром Афанасієм Шошином майору Колесникову 12 000 руб., колезькому раднику Жмелеву 3 057 руб. 22 коп. і Катеринославській гімназії 3 157 руб. 22 коп. Маєток А.Я. Шошина описали й оцінили в 35 625 руб. і виставили на продаж влітку 1825 року [17, с. 5]. Коли саме було вирішено проблему з маєтком та селянами на аукціоні, поки не з'ясовано.

Подальша доля дружини та сина Якова Шошина поки невідома. На сьогодні можна лише припускати, що могили Якова Шошина та його дружини були розташовані поруч із першим дерев'яним храмом Ікони Казанської Божої Матері, фундатором якої був генерал-майор¹.

У біографії ж Афанасія Шошина знаходимо інформацію, що його справа про дворянство згоріла під час пожежі у 1839 р. [9, с. 539]. Не зрозумілим залишається, де перебувала справа під час пожежі (це питання може бути цікавим із приводу вивчення родової садиби Шошиних).

Поселення Шошинівка (Сошинівка) в сер. XIX ст. вже належить двом поміщикам – поручникові Василю Самсонову² та титулярному радникові Василю Шишкіну³ [12, с. 2–4], а прізвище Шошиних на Верхньодніпровщині вже не згадується [13, с. 145–147]. Зауважимо, що дружиною поручника Василя Васильовича Самсонова була онука Якова Шошина – Надія, в дівочтві також Шошина. У 1860–1864 рр. частина поселення, що належала Самсоновим (а точніше, Надії Єгорівні Самсоновій⁴ – дружині поручника) має назву Надєждіно [14; 15]. Коротеньку довідку про Надію знаходимо у праці історика І. Кочергіна з виявленими джерелами загального характеру (1860, 1865 та 1882 рр.). Надія Єгорівна володіла спадковим маєтком (це дуже важливо, оскільки подальші дослідження допоможуть з'ясувати інформацію про частину спадщини доньки Якова Шошина Віри (Варвари) біля с. Надєждівка Богодарівської волості площею 1 861 дес. Катеринославське губернське у селянських справах присутствіє передало на зберігання уставну грамоту та розглянуло викупну угоду дружини поручника Н. Самсонової, підписані з селянами

¹ Похідні храми були у Вологодському та Інгерманландському полках, з яких було створено Астраханський гренадерський полк. Начиння з одного похідного храму колишніх полків використав Яків Шошин під час заснування храму в Шошинівці в 1784 р. Інший похідний храм (створений у 1730 р.) став полковим храмом Астраханського полку. Можливо, священник Даниїл Ладиковський, який займався заготівлею матеріалів для будівництва шошинського храму, був колишнім полковим священником в одному зі згаданих полків до утворення одного Астраханського полку.

² У виявлених метриках Казанської церкви с. Сошинівки власником зазначено саме В.В. Самсонова.

³ Яка саме частина села належала цьому поміщику, ще слід з'ясувати, але його ім'я також вказується у виявлених метриках Казанської церкви с. Сошинівки.

⁴ У низці різних виявлених джерелх другої пол. XIX ст. власницею маєтку вказано саме дружину поручника.

с. Надеждіне [19, с. 133]. На окремих мапах того часу вказувалася подвійна назва села Надеждіно-Шошиновка. Однак, назва Сошинівка (Шошинівка) виявилася більш стійкою. Вона існувала до часу зникнення поселення. Подружжя Самсонових мало двох синів – Василя та Олександра (нар. 02.02.1859 р.) [9, с. 428–429]. Саме Василь Васильович Самсонов – правнук Я.Г. Шошина володів с. Шошинівкою (Надеждіним) у 1903 р. Він був одружений з донькою колишнього декабриста О.С. Гангеблова¹ – Софією Олександрівною. Разом із дружиною В.В. Самсонов із 1890 р. володів економією та кінним заводом у Богодарівській волості (1 272 дес.).

Стосовно походження прізвища Шошиних існує кілька версій. Найчастіше згадується поселення Шоша, розташоване на березі р. Шоша в межах території Тверської області (по кордону її з Московською областю). Річка Шоша починається в південно-східній частині Тверської області, де й розташоване поселення Шоша, і впадає у Велику Волгу неподалік її витоків. Також досить відомий смоленський рід Шошиних, який бере свій початок від калужького поміщика Дмитра Шошина. Походження слова Шоша часто пов'язують із церковним ім'ям Сосипатр, а точніше з його скороченою формою Соса. Ім'я Сосипатр (у перекладі з грецької «Той, що врятував батька»). Сосипатром звали одного з 70-ти апостолів.

Цікавим є те, що в XVIII ст. носії прізвища в різних губерніях частіше згадуються як Шошини, тоді як у другій половині XIX ст. більшість їхніх нащадків вже Сошини. На сьогодні поки що не відома географія походження катеринославської гілки Шошиних. Подальші дослідження допоможуть віднайти потрібну інформацію.

Повертаючись до родини Якова Герасимовича, зазначимо, що даних про його родичів дуже мало. Наприклад, його батько, Шошин Герасим Микитович – колезький асесор, у 1784 р. був суддею в Нижній розправі в м. Кременчук [8, с. 130]. Ім'я матері поки не відоме. Брат Якова, Андрій Герасимович, поміщик Павлоградського повіту, був у 1794–1795 рр. ротмістром, справником Олександрівського² нижнього земського суду [8, с. 127; 20, с. 142], був поміщиком с. Андріївки Павлоградського повіту³. Ім'я дружини Андрія не відоме, але знаємо, що вони мали двох дітей: Сосипатра та Ольгу (після одруження Черняк) [9, с. 535]. Про родину Ольги Андріївни інформація відсутня.

Сосипатр Андрійович, дворянин, поміщик Павлоградського повіту, колезький асесор (1834–1835 рр.). Разом із родиною внесений до 3-ї частини Родовідної книги визначенням Катеринославського губернського дворянського зібрання і наказом Герольдії від 15.03.1848 р. за № 1314. Ім'я дружини поки невідоме. Діти: Микола (1831 р.н.), Антон, Артамон, Анна (після одруження Сіроцинська), Анастасія (після одруження Ільїна) [9, с. 536]. Про синів Сосипатра Андрійовича, що підписали 22.05.1863 р. уставні та викупні погодження з селянами сел Андріївки та Віро-Миколаївки Павлоградського повіту, віднайдено цікаву інформацію⁴: Миколу Сосипатровича та його дружину Мавру Олександр-

¹ Гангеблов Олександр Семенович – дворянин і поміщик Верхньодніпровського повіту. Поручник у відставці. Помер у с. Богодарівці в 1891 р.

² Місто Олександрівське 26 вересня 1794 р. повітовий центр із попередньою назвою переведений до м. Царичанка.

³ Мав капелу музикантів у своїй садибі.

⁴ Автор дякує за надані матеріали досліднику І. Кочергіну (м. Дніпро).

рівну [23; 24; 25; 26], Антона Сосипатровича [23] у якого був син Микола, та Артамона (Артемона) Сосипатровича [23; 28].

Прізвище Шошиних наприкінці XIX – початку XX ст. зустрічається в Павлоградському та Олександрівському повітах Катеринославської губернії.

Процес вивчення формування катеринославського дворянства продовжується. Тож, пошуки нових імен також тривають, відкриваючи нові, давно забуті імена.

Джерела та література:

1. Макаревский Ф. Материалы для историко-статистического описания Екатеринославской епархии.– Дніпропетровськ, 2000.– С. 333–337.
2. Степанов В.С. В память столетнего юбилея императорского Военного ордена Святого великомученика и Победоносца Георгия. (1769–1869) / В.С. Степанов, П.И. Григорович.– СПб., 1869.
3. Гернет А. Шошин // Русский биографический словарь: в 25 томах / под наблюдением А.А. Половцова. Т. 23. Шебанов-Шютц. Издаваемый Императорским русским историческим обществом.– СПб., Тип-я Главного Управления Уделов, 1911.– С. 369–370.
4. Волков С.В. Генералитет Российской империи. Энциклопедический словарь генералов и адмиралов от Петра I до Николая II. Л-Я.– М., 2009.
5. Зубарев Ф.И. Памятка 12-го гренадерского Астраханского императора Александра-III полка. 1800–1910.– М., 1910.– 120 с.
6. Библиографический справочник «Военный орден Святого Великомученика и Победоносца Георгия. Именные списки 1769–1920» // Отвеств. сост. В.М. Шабановым.– М.: Русский мир, 2004.
7. Харлан О.В. Шошинівка (Сошинівка): до історії зниклого поселення та храму на честь Ікони Казанської Божої Матері // Мое Придніпров'я. Календар пам'ятних дат Дніпропетровської області на 2014 рік.– Дніпропетровськ: ДООУНБ, 2013.– С. 120–124.
8. Макидонов А.В. Персональный состав административного аппарата Новороссии XVIII века.– Запорожье: Просвіта, 2011.
9. Заруба В.Н. Дворяне Екатеринославской губернии.– Дніпропетровськ: Лира, 2016.
10. Сенатский архив.– Т. I. Именные указы Императора Павла I.– СПб., 1888.– С. 362.
11. Российский государственный архив древних актов.– Ф. 1354. Планы дач генерального и Специального межевания, 1746–1917 гг.– Оп. 113. Ч. 1. Опись дач Генерального и Специального межеваний. Губерния, уезд: Екатеринославская, Верхнеднепровский. 1780–1916.– Спр. 691.– С. 35.
12. Державний архів Дніпропетровської області.– Ф. 193.– Оп. 1.– Спр. 26. Метрична книга реєстрації народження, шлюбу та померлих Казанського храму села Сошинівка Верхньодніпровського повіту. 1 січня 1862 р. – 21 грудня 1864 р.
13. Кочергін І.О. Дворяни-землевласники Верхньодніпровського повіту (друга половина XIX ст.) // Історія і культура Придніпров'я: Невідомі та маловідомі сторінки. Науковий щорічник.– К.: Видавець Олег Філюк, 2016.– Вип. 12.
14. Россия. Редакционные комиссии для составления положений о крестьянах, выходящих из крепостной зависимости. Приложения к трудам Редакционных комиссий для

составления положений о крестьянах, выходящих из крепостной зависимости. Сведения о помещичьих имениях.– СПб.: Тип. Безобразова, 1860.– Т. 6.– С. 16.

15. Российский государственный исторический архив.– Ф. 577. Главное выкупное учреждение МФ.– Оп. 11. 1862–1895 гг.– Спр. 4410. 4 июля – 5 декабря 1864 г.– 21 арк.

16. Правительствующего Сената Санкт – петербургских департаментов Объявления, к Санкт-петербургским ведомостям. № 5, 1825 года. Пятница генваря 16.– С. 4–5.

17. Правительствующего Сената Санкт-петербургских департаментов Объявления, к Санкт – петербургским ведомостям. № 31, 1825 года. Пятница апреля 17.– С. 5.

18. Покушај реконструкције Лозе Грофова Подгоричана [електронний ресурс] // Режим доступу: <http://srpskoheraldickodrustvo.com/documents/genealogija/27 – podgoricani.pdf>

19. Кочергін І.О. Дворяни-землевласники Верхньодніпровського повіту (друга половина ХІХ ст.) // Історія і культура Придніпров'я: Невідомі та маловідомі сторінки: науковий щорічник.– Дніпропетровськ НГУ, 2016.– Вип. 12.– С. 79–150.

20. Павловский И.Ф. Статистические сведения о Полтавской губернии сто лет назад // Труды Полтавской Ученой Архивной Комиссии. Вып. 2.– Полтава, 1905.– С. 142.

21. Гернет А. Шошин Яков, генерал-майор. Послужной список // Русский биографический словарь: Шебанов-Шютц / Изд. Императорским Русским Историческим Обществом.– Санкт-Петербург: Тип. главного упр. уделов, 1911.– Т. 23.– 557 с.– С. 369–370.

22. Милашевич В. Донесения о болезни и смерти генерал-фельдмаршала, Малороссийскаго генерал губернатора, графа Петра Александровича Румянцева Задунайского // Чтения в Императорском обществе истории и древностей российских при Московском университете. Повременное издание. 1859, июль-сентябрь. кн. 3.– М., 1859.

23. Крестьянское дело в Екатеринославской губернии.– 1863.– № 15.– С. 29.

24. Список лиц, имеющих право быть присяжными заседателями по Павлоградскому уезду // Екатеринославские губернские ведомости. Часть официальная.– 1868.– 23 ноября.– № 68.– С. 549–550.

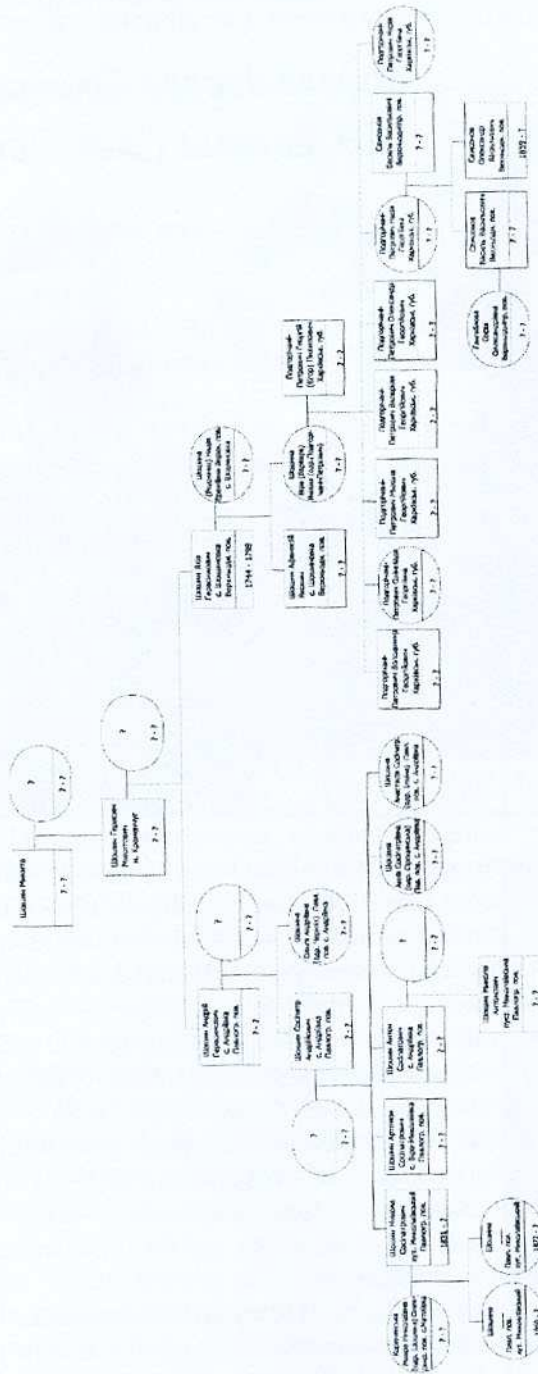
25. Список гласным Павлоградского уездного земского собрания, избранным на 8 трехлетие // Екатеринославские губернские ведомости.– 1887.– 6 июня.– № 44.– С. 1.

26. Кочергін І.О. Потомствені дворяни Олександрівського повіту Катеринославської губернії напередодні селянської реформи 1861 р. (за статистичними матеріалами «Збірки Я. Новицького») // Історія і культура Придніпров'я: Невідомі та маловідомі сторінки.– Дніпропетровськ: ДНУ, 2010. Вип. 7.– С. 95.

27. Крестьянское дело в Екатеринославской губернии.– 1863.– № 15.– С. 29.

28. Список лиц, имеющих право быть присяжными заседателями по Павлоградскому уезду // Екатеринославские губернские ведомости. Часть официальная.– 1870.– 29 января.– № 9.– С. 45.

СХЕМА РОДОВОДУ ШОШИНІХ.

Зміст

Частина 1. Родоводи

Кочергін І. Селянська родина Королюків із Кам'янки	4
Харлан О. До генеалогії катеринославської гілки роду Шошиних	20
Слонеvський О. Родове дерево Олександра Юлійовича Слонеvського	28
Черевик Ю. Продолжая поиск корней родословного дерева Крамаренко и Черевиков	33
Долгов М. Про етимологію українського прізвища Шамрай	49
Тротнер В. Рід та родина криворізького інженера Едуарда Фукса	51
Резниченко А. Поиски корней рода Резниченко	58
Руденко В. Род Жестовских из Орловской губернии	69
Беляева А. Настоящее и будущее через отношение к прошлому	84

Частина 2. Документи та матеріали

Глушак К., Завойська О., Кочергін І. Катеринославська Маріїнська жіноча гімназія. Список випускниць за 1903–1914 рр.	99
Недосекіна Т. «Винним себе визнає повністю...».....	118

Частина 3. Рецензії, повідомлення

Булатникова-Орбелиани Г. Благодарность от предков и потомков, опоздавшая на 100 лет	128
Іменний покажчик	131
Географічний покажчик	141
Список членів Дніпровського генеалогічного товариства на 2017 р.	147
Засідання Дніпровського генеалогічного товариства за 2008–2017 рр.	148
Короткі відомості про авторів	152